

HUSEK REZSŐ EMLÉKÉRE *

Husek Rezső hatalmas életpályája három területe: az építőmester és szervező, a nagy tudású pedagógus, valamint a varázslatos zongoraművész-előadó. E három, látszólag különböző jellegű tevékenység azonban szerves egységben állt egymással. Köztük a kapcsolat folyamatos és élő, az átfedés és átjárás nyilvánvaló.

Az építőmesteri, intézményszervezési – mondhatjuk: alkotóművészi – eredmények magukért beszélnek, úgy mint: a Zeneiskola alapítása, a Liszt Társasági tevékenység és a szekszárdi csoport életre hívása, az Országos Zongoratanári Zongoraverseny egyedülálló ötlete, a Borsos Miklós alkotta Liszt szobor felállításának szorgalmazása és megvalósítása, a Zeneiskola Augusz-házba történt beköltöztetése.

1955-ben közösségteremtő tehetsége révén egységes tantestületté alakította a nálánál többnyire idősebb korú, korábban magánoktatást végző kiváló zenepedagógusokat. Kollégáit rendszeres gyakorlásra ösztönözte, ebben személyes példát mutatott. Szereplésekre sarkallta Őket, melynek eredménye a sok emlékezetes tanári hangverseny volt. Az 1973 tavaszán birtokba vett Augusz-ház is megtelt muzikával. Létre hívta a máig emlékezetes „Augusz-házi hangversenysorozatot”, melyeknek munkatársaival együtt Ő is rendszeres fellépője volt.

Pedagógiai munkája nem merült ki a tényleges zongoraoktatásban. A különböző zenei évfordulókra (pl.: Beethoven-, Verdi-, és Liszt) meghirdetett országos zenei műveltségi versenyekre minden alkalommal készített fel diákokat. A Magyar Rádió „Liszt és kora” elnevezésű versenyére való felkészítéskor tanítványaival közel 200 mű részletes elemzését végezte el. A három gimnazista fiatal elnyerte a verseny első díját.

Husek Rezső hozta el a szekszárdiaknak a nagybetűs ZENÉT, és az értékes muzsika hallgatásával, művelésével együtt járó hangversenyéletet. Önálló hangversenyei élményszámba mentek. Az 1956-os bemutatkozó hangversenye sikerének hírére soron következő szólóestje végén a vármegyeháza zsűfólasig megtelt nagytermének karzatáról a gimnázium diáklányai virágokat hullattak le a pódiumra. Mondhatjuk: Szekszárd szívébe zárta a 30-as éveinek közepén járó, szerény viselkedésű megnyerő, szemüveges művészt. Repertoárjának összeállítása példa szerűen igényes és változatos volt. Felölelte a hihetetlenül gazdag zongorairodalom jelentős részét Bachtól – Bartókig. Csodálatosan költői előadásmódja, zongorahangjának szépsége és kifejezőereje, vonzalma Liszt Ferenc szellemiségéhez, műveihez mindvégig megmaradt.

Nyugdíjas évei is folyamatos munkával teltek. Tanított, koncertezett és rendszeresen gyakorolt. Esténként a zeneiskola főutcai oldalára néző egyik tantermének ablakszeme rendszeresen világított, jelezve, hogy az idős mester a zeneirodalom óriásaival van ismét együtt. Mindennapos partnerévé válhatott számára Mozart, Beethoven, Chopin, Schubert, Liszt – és a többiek. Megtalálta velük a közös hangot, környezete és közönsége örömeire és épülésére.

* Szemelvény Lányi Péter megemlékezéséből, amely Husek Rezső (1921-2009) gyászszertartásán hangzott el Szekszárdon az Alsóvárosi temetőben 2009. november 24-én.